

m u z e u m
i g n a c e
s t u c h l í ě h o

návrh a text

Pavel Čáp SDB a Petr Zelinka SDB

grafické zpracování

Jan Hamušk

spolupráce

Jan Komárek SDB, Vladimír Kopliva SDB, Miroslav

Díbelka SDB, Jan Ihnát SDB, ...další lidé...

ověřeni

Elma spol. s r. o.

vitřiny

Ludvík Čuba

titk

REP Titk spol. s r. o.

První myšlenka na zřízení Muzea Ignáce Stuchlíka vznikla o prázdninách roku 2008. Zjistilo se, že ani po 80 letech od příchodu prvních salesiánů do naší vlasti příliš nevíme o prvním českém salesiánu Ignáci Stuchlím. Toto muzeum má být spätím tohoto dílu a připomínkou jeho života.

Expozice je rozdělena do tří částí:

1/ osobní předmítý

2/ historicko-biografická část

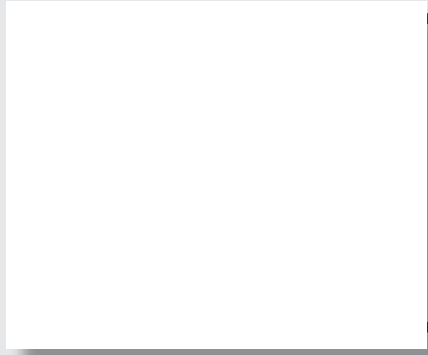
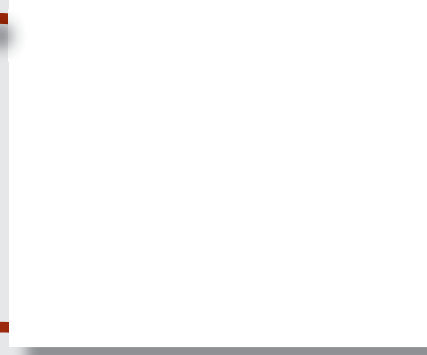
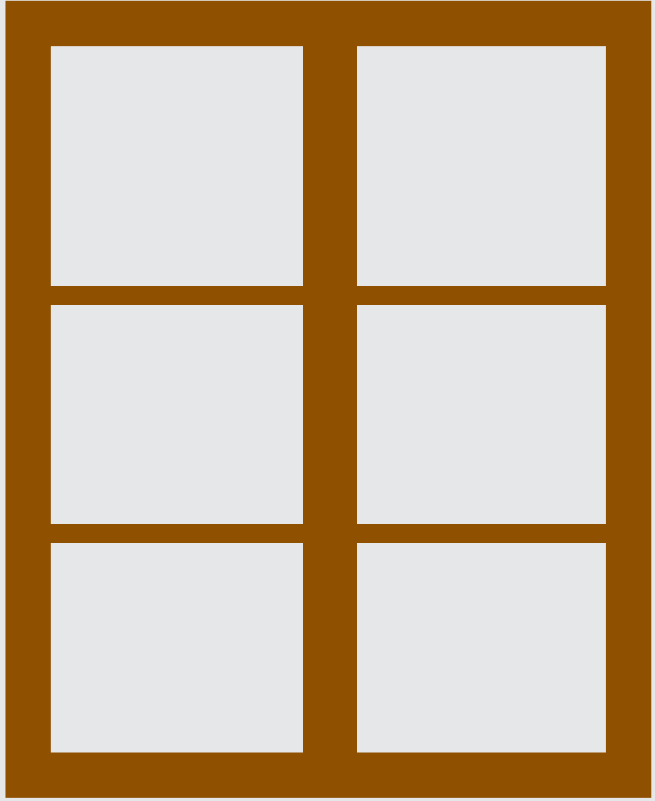
3/ duchovní profil

Dynamika expozice je myšlena tak, aby se od „mrtvé klenky“ postupně přes jednotlivé životní etapy dostalo k „živému duchovnímu profilu“ postavy Ignáce Stuchlíka. To, co by si odlišný návštěvník měl odnést, je právě touha následovat Staříka v následem z jeho rydů svatosti.

Váš dění bude určitě zajímat tato kresbička „Staříček“. Najdete ji na některých výstavních panelech, kde má pro vás připravený nějaký úkol. Ten musíte vyřešit, spočítat, vyhledat ... takže hurá do toho.

Pro zájemce o hlubší studium je v rahu místnosti k dispozici počítač (dotyková obrazovka), kde jsou zobrazeny další písemné dokumenty, fotografie nebo jiné záznamy o této významné osobě českého salesiánského díla. Další informace je možno též najít na webové stránce www.stuchly.cz nebo ...

Bůh ho vedl...

Staričkova výbava/

„Já mám tady kleriku už skoro bilou, jak je udušená a chodím s ní před kardinály a biskupy...
Musím šetřit a nerozhozovat zbytečně. Pak nám Pán Bůh požehná ještě více!“
Slova I. Stuchlého při večerním sáňku 16. 11. 1938 v Ostravě/

Klerika je symbolem svátosti kněžství. Ignác včade vystupoval jako kněz a svou upřímnou láskou k Bohu přivedl na své okolí, zvláště při slavení eucharistie a také ve zpovědnici. Vše v jeho životě směřovalo k Bohu a k duchovnímu děbu lidů, zvláště mládeže.

Brýle nám prarazují něco o vnitřním zraku Ignáce Stuchlého. Díky světu hubokému životu s Bohem měl dar správného rozlišování lidí a věcí a viděl dobře dopředu, tam kam jiní nedohlédli, a jako správný kormidelník řídil inspektorii (provincii) v časech dobrých i zlých.

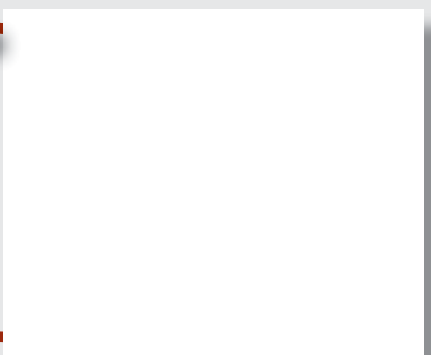
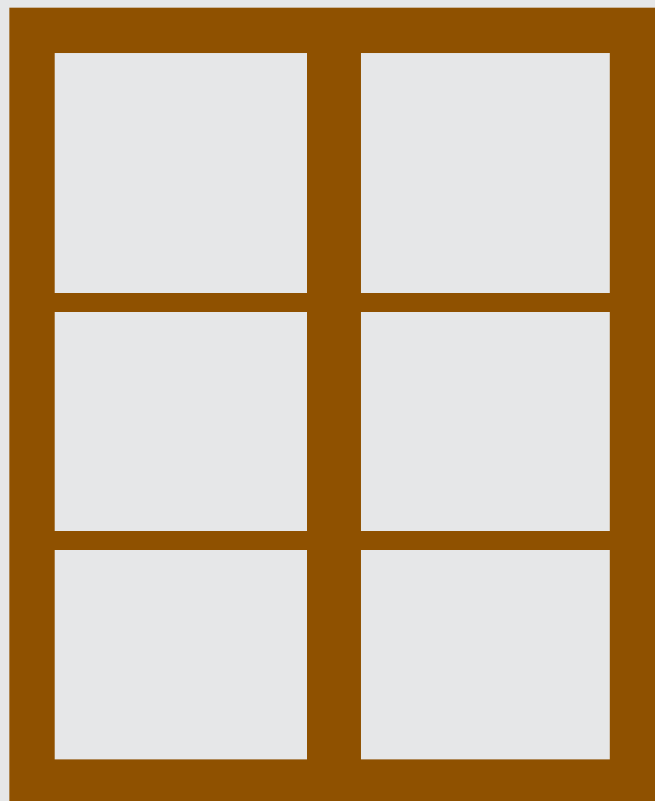
Hůl je symbolem pastýře. Ignác Stuchlý se ve svém životě stal pastýřem mnoha duší a vedl je cestou k Bohu, po stezce Dobrého pastýře. Ježíše Krista. Ukazoval správný směr, povzbuzoval, napomínal, odháněl nepřátele rozstoučeného suspenzského díla.

Mužr nám připomíná, že Ignác byl vždy připraven jít, kam bylo třeba. Neměl téměř nic a zato jeho chudoba byla předpokladem ochoty a pružnosti. Neměl sice mnoho věcí naopak, zato byl bohatý vnitřně. Byl stále na cestě, až konečně došel na své pozemské pouzi domů, k nebeskému Otci.

Breviář ukazuje, že Ignác byl mužem modlitby. Vyznával se prostou, ale hubokou zbožností. Při společné modlitbě byl vždy cele soustředěn a svou ušlechtilou vyjadřoval i polohou svého těla. Srdcem jeho života byl Ježíš a Ignác byl andělý otcou k Největšíjmu Srdci Ježíšovu a důvěrou v Pannu Marii Pomočnici.

V dřívějších dobách se věštinou chořilo pěšky. Také Ignác na to byl zvyklý a chodil pěšky od vlaku z Holešova do Fryštáku nebo na pouť k Panně Marii na Svatoj Hostýn. Často také chodil po okolí, hledal diabolence a žábrav a trachu jídla, aby měli hoři co jíst. Ze svědeckv některých lidí vyplývá, že chodil někdy bos, aby své boty šetřil.

dítě

14. 7. 1869

Boleslav/

Ignác Stuchlý se narodil 14. prosince 1869 v malé vesnici Boleslavi ve Slezsku (katolický kraj Horní Slezsko).

Otec se jmenoval Šimon Stuchlý, matka Marianna, rodem Procházková.

Spolu s rodiči a dalšími dvěma bratry žil společně na zemědělské usedlosti.

Ignác byl pokřtěn 15. prosince 1869 ve farním kostele sv. Vavřince v Píšti.

Mapa území, na kterém se nacházela usedlost v Boleslavi, kde se Ignác narodil. Území je zobrazeno jako součást území, které dnes tvoří část obce Boleslav. Území je zobrazeno jako součást území, které dnes tvoří část obce Boleslav.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

Čižka, J. (1998): Dějiny Slezska. Olomouc: Votava.

práce

1891—1894

/

Ignác až do svých 22 let pracoval v hospodářství. Byl velmi praktický, měl rád koně. V tomto období býval tehdy častá nemoc.

S přibývajícím lety v něm ochabovalo nadšení pro život na statku a začal přemýšlet, zda není jeho celoživotním povoláním něco jiného.

Po krachu díla Lubojackého muzei ukončit studii a začaly další těžkosti v hledání povolání. Všechno svou důvěru složil v Boha a začal hledat v různých klášterech na Moravě i v Polsku. Vykonal pouť k Panně Marii svatohostýnské, Ochránkyňi Moravy. Z Hostýna se vydal k Panně Marii na Velkéhrad, kde kdosi plosobil sveti Cyril a Metoděj a žádal o vstup k jezuitům. Byl přijat.

Rozhodující slovo však měl P. Josef Kvačl: „Jepůjete k jezuitům ale k salesiánům, k Don Boskovi do Turína. Hned tam piš. Jděte domů a čekat.“

Posledný Ignác je domů a už na třetí den mu přišel telegram od b. Michala Ruy: „... Ji přijat. Bred přijed1 Raa.“ Ten dostal jeho život zcela nečekaně definitivní směr.

1894

Turin/

Do Turína přijel na svátek Narození Panny Marie dne 8. září 1894, byl začazen mezi polské aspiranty a jejich domovem se stal útvar na Valsalce*.

Turin, Valdoco, Bosco...

hledání povolání

1891—1894

Olomouc/

Ignácova cesta za životním povoláním nebyla přímo a jednoduše, ale napopak docela křivká. V roce 1891 pocítil zřetelné volání k řeholnímu a kněžskému životu (slyš mariánské písně Salve Regina, na kterou nemohl zapomenout a toužil, aby ji směl zpívat jako kněz).

Byl však pozdním povoláním, bylo mu tehdy už 22 let. Navrátil kontakt s přítelem P. Antoníem Cyrilu Stojana P. Angelem Lubojackým** a studoval po dva roky na Sv. Kopečku u Olomouce a v Klimentovicích na soukromém gymnáziu Lubojackého. Během studia vynikal dobrotou, piš a vytvářelost.

Po krachu díla Lubojackého muzei ukončit studii a začaly další těžkosti v hledání povolání. Všechno svou důvěru složil v Boha a začal hledat v různých klášterech na Moravě i v Polsku. Vykonal pouť k Panně Marii svatohostýnské, Ochránkyňi Moravy. Z Hostýna se vydal k Panně Marii na Velkéhrad, kde kdosi plosobil sveti Cyril a Metoděj a žádal o vstup k jezuitům. Byl přijat.

Rozhodující slovo však měl P. Josef Kvačl: „Jepůjete k jezuitům ale k salesiánům, k Don Boskovi do Turína. Hned tam piš. Jděte domů a čekat.“

Posledný Ignác je domů a už na třetí den mu přišel telegram od b. Michala Ruy: „... Ji přijat. Bred přijed1 Raa.“ Ten dostal jeho život zcela nečekaně definitivní směr.

1894

Turin/

Do Turína přijel na svátek Narození Panny Marie dne 8. září 1894, byl začazen mezi polské aspiranty a jejich domovem se stal útvar na Valsalce*.

Turin, Valdoco, Bosco...

aspirant

1894

Turin/

Do Turína přijel na svátek Narození Panny Marie dne 8. září 1894, byl začazen mezi polské aspiranty a jejich domovem se stal útvar na Valsalce*.

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

Turin, Valdoco, Bosco...

**přednovic
a novic**

**student
filosofie
a agronomie**

**student
teologie**

kněz

**prefekt
/ekonom/**

zpovědník

**stavitel
kostela**

**ředitel
oratoře**

**posel
boží prozřetelnosti**

**zakladatel
českého
salesiánského díla**

**inspektor /
provinciál/**

**těžkosti
během války**

odpočinek

internace

1895 — 1897

lvrea/

Po ročním pobytu na Valsalice zahájil 1. září 1895 noviciát v tvrné. Ignác byl člověk prostý a vřelý, rád se modlil a plnil své povinnosti. V duchovním životě a v salesiánském duchu dělal pokroky.

Bylo to také období vnitřní krize a pochýbnosti, zda se hodí k salesiánům. Své bláznivé představy hlavnímu představenému Michalu Ruozzi, který přijel na konci noviciátu přijmout sliby noviců. Ruza ho pozorně vyslechl a řekl: „Ztrašit hned důležitosti sibi!“ Ignác poslechl a dne 29. září 1896 slábil důležitosti slů. Od té chvíle bylo po úzkostech a pokušeních, temná noc skončila.

1897 — 1910

Gorice/

Po noviciátě pokračoval ve studiu filosofie a proložil se psáním s tím, že, že odjede do misii v jižní Americe, dostal za úkol navštěvovat také zemědělskou školu.

Kromě studia měl Ignác také kontakt s pamětníky salesiánského díla, kteří žili osobně Dona Boska, jako byli Michal Ruza, Pavel Alberta, Cervetti, Giulio Barberis a další.

Koncem druhého roku studia si na radu dona Barberise poslal žádost do misii. Zároveň ho se však zpovídal u hlavního představeného dona Ray a ten mu řekl: „Stučhý, vyřídíš donu Barberisovi, že jsem ti řekl, bys žádoval vzít zpět. Tvé misie budou na severu!“ Ignác jako vždy uposlechl a rozhodl vyplnit. Byla to zásadní změna v jeho životě a netuší, že tou většou bylo rathodivo a jeho velké budoucnosti.

1910 — 1919

Lublaň/

Dne 10. října 1910 přichází do Lublaně, aby převzal salesiánské dílo z velkých hospodářských nenností. Po přivítání šel hned do kapele a další budoucnost svěřil Paněti Marii, zvlášť pak dostavěti jejího chrámu.

Měl pověst dobrého hospodáře, krajně obětavého salesiána, člověka hluboké víry a zbožnosti, pokorného, se smyslem pro realitu.

Během těžkých válečných časů se s nímahou staral o lublaňský dům a o noviciátní dům v Radně. Šlápl peníze a životy. Deně škroky pracuje a shromáždilje obětavě spolupracovníky, kteří poň jeho vedením rostou ve chotných a stávají se neoprostatelnou součástí salesiánské rodiny.

1919 — 1921

Veržej/

Po dva roky byl prefektem v opuštěném (a vykládaném) salesiánském ústavu ve Veržej, s úkolem připravit ústav pro salesiánský dorost.

**Lublaň-
-Rakovník/**

Opět se vrátil do Lublaně. Na periferii města, ve čtvrti Rakovník bylo třeba dokončit rozestavěný kostel P. Marie Pomocnice křesťanství. Byl životem domu ale hlavní stavitel kostela.

„Okamžitě přijel, stane se poslem Boží prozřetelnosti.“ Bylo mu 55 let a byl by si zasloužil odpočinek, ale nechal všechno a šel, kam volal Bůh.

Uprostřed všeobecné bídy byl kostel dobovován a slavnostně vysvěcen 8. září 1924 na svátek Narzení Panny Marie.

1925 — 1927

**Perosa
Argentina/**

Do Perosa dorazil Ignác Stučhý 25. ledna 1925 a půsiti se zde na přípravě českého salesiánského díla. Šel se zde 30 hochů z Čech a Moravy, kteří měli v úmyslu stát se salesiány, někteří však přijeli jen z touhy po dobrodružství.

Tři roky v Perose byly pro Ignáce asi nejobtížnější v životě, bez peněz, v nepravé chudobě. Přesto však byl mezi hochy jasný humor a smělí, hrál s nimi pohybové hry a byl pro ně Donem Boskem a hoši ho měli rádi. S velkou trpělivostí tak jení své poslání etce a vyvířel pro hochy domov.

Roku 1926 se zúčastnil spolu s hochy salesiánské misijní výstavy v Turíně, mozi chlapci se hned nachlily a odejeli do misii a Ignác je velkoryse nechal odejít.

1927 — 1934

Fryštátek/

Nově vznikající dílo podporoval ve vlasti P. Karel Klement a profesor náboženství Mons. Dr. Augustin Znanec. Zájem o salesiánské dílo ve vlasti stoupal a nakonec se z různých nabídek vytvořlo městečko Fryštátek na Moravě jako první místo, kam měli salesiáni přijít. Dům ve Fryštátku získal od sestry Neposkvrněného početí.

V roce 1927 měl don Stučhý 58 let. Všechni ostatní čelili salesiáni nebo aspiranti byli už něho větší vzdělání dospělí o škrť let, přebírateli vybrali jeho, aby převzal dílo do Československa. On v důvěře v Boží prozřetelnost neváhal vst na sebe i toto další břemeno. Panna Maria Pomocnice byla jeho velkou nadějí a vřivřel pro její slávu.

Stučhý přijel do Fryštáku 15. srpna, na svátek Nanebevzeší Panny Marie. Na druhý den začal navazovat kontakty s místními obyvately. Snou veselostí a dobrotou si získal jejich přízeň. Hezkal ho šice jmenem, ale začali mu říkat „Stučhý“ a to mu už záleželo. Na svátek hlavního pastora českého národa svatého Václava 28. září byl stanoven příjezd hochů z Itálie, přijelo sedmáct chlapců a tři salesiáni a salesiánské dílo v českých zemích tak začalo psát své okny.

„Abys uživil hochy v ústavu, je don Stučhý nastalil na cestách. Jeho, šlápl peníze, navazuje kontakty. Ve všem byl potřeba velké trpělivosti a optimismu.“

1934 — 1942

Ostrava/

Dalším místem kam salesiáni přišli se stala příjmná Ostrava. V roce 1934 zde byl vybovován salesiánský ústav a kostel sv. Josefa. Ignác Stučhý se zde stal ředitelem.

Dne 15. září 1935 byla zřízena samostatná Československá inspektorie (provincie). Prvním inspektorem jmenován P. Ignác Stučhý.

Během tohoto převálcového období probíhala stavba dalších salesiánských domů o škrť let, přebírateli vybrali jeho, aby převzal dílo do Československa. On v důvěře v Boží prozřetelnost neváhal vst na sebe i toto další břemeno. Panna Maria Pomocnice byla jeho velkou nadějí a vřivřel pro její slávu.

Stučhý přijel do Fryštáku 15. srpna, na svátek Nanebevzeší Panny Marie. Na druhý den začal navazovat kontakty s místními obyvately. Snou veselostí a dobrotou si získal jejich přízeň. Hezkal ho šice jmenem, ale začali mu říkat „Stučhý“ a to mu už záleželo.

Na svátek hlavního pastora českého národa svatého Václava 28. září byl stanoven příjezd hochů z Itálie, přijelo sedmáct chlapců a tři salesiáni a salesiánské dílo v českých zemích tak začalo psát své okny.

„Abys uživil hochy v ústavu, je don Stučhý nastalil na cestách. Jeho, šlápl peníze, navazuje kontakty. Ve všem byl potřeba velké trpělivosti a optimismu.“

1942 — 1948

Brno/

Po skončení války stálých inspektor zpráva z Turína. Je byl jmenován nový inspektor P. Antonín Dvořák. Za nové sídlo inspektorátu byla určena Praha a Stučhý odešel do Fryštáku.

Fryštátek/

Dne 24. února 1948 dostal Ignác Stučhý zpráva z Turína. Je byl jmenován nový inspektor P. Antonín Dvořák. Za nové sídlo inspektorátu byla určena Praha a Stučhý odešel do Fryštáku.

Zde se stal zpovědníkem a katechéta má také čas na čtení salesiánské literatury, zejména na „Zvozpůsobení paměti“ (Memoria biographica), na které se vážil těšil, ale pro nedávající povinnosti se k nim nikdy nedostal.

Dne 5. března 1950, kdy byl v Římě blahohřem nyní už svaty Dominik Savio, se vešel na chodě, obklopen kleriky, skácel raně moskovou mrtvicí. Pomalu se ze začátku dostával. Ležel ve svém pokoji, kde se neustále domi i noci střídalo 24 kleriků, aby mu mohli okamžitě pomoci, když potřeboval. Neustále se modlí a dává oky příkazy trpělivého snášení nemoci.

Dne 15. března 1950 byli do ústavu nazamí vládni zmoženci. Před Stučhým se to taklo, aby se nerouzčil.

V noci z 13. na 14. dubna 1950 byl ústav v noci přepaděn policií a všichni spolubratři i hoši byli odvezeni. Stučhý zůstal sám. Zpráva o nádně likvidaci všech ústavů přijal s klidem.

1950 — 1953

Lukov/

O něco později byl přivezen k sestřím franciskánkám do Zlína a pak, když se sestry musely ze Zlína vysvětlit, do nedávčického Lukova, kde byl domov odchůdu.

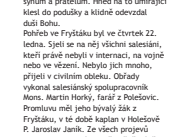
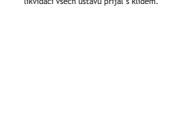
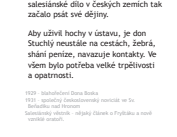
Zde se stal zpovědníkem a katechéta má také čas na čtení salesiánské literatury, zejména na „Zvozpůsobení paměti“ (Memoria biographica), na které se vážil těšil, ale pro nedávající povinnosti se k nim nikdy nedostal.

Roky v Lukovu byl určitou internací. Nesměl ven ani se někým ostážovat. Trochu se mu zlepšilo zdraví. Pravidelně eledoval ml sv. v domcích kapli. Přijímal návštěvy spolubratřů, pokud se jim podarilo projít kontrolou. Jeví vdy živý zájem o spolubratry, pocházoval a měl raději „jen vytvářa a držet fest“ to bylo jeho oblíbené rčení.

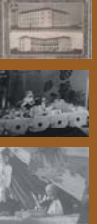
Dne 8. ledna 1953 měl druhý záchvat mozkové mrtvice, ze kterého už nepovstál. Třepl při plném vědomí s nepravou odvedností do Boží vůle.

V sobotu 17. ledna se podarilo, že se k němu dostal spolubratr P. Rudolf Chuděrek pocházející z Fryštáku, který byl v té době propuštěn z vojenských službu u PTR. Mohl pozvednout jeho pravici a s ní podřímte vzdáleným smým a přátelům. Hned na to umírající kmitl do postelky a klidně odešel z díků Bohu.

Pohřb ve Fryštáku byl ve čtvrtek 22. ledna. Spěl se na něj všichni salesiáni, kteří právě nebili v internaci, na vojně nebo ve vězení. Nebylo jich mnoho, přijeli v civilním oděvu. Obřady vykonával salesiánský spolupracovník Mons. Martin Horák, farář z Polečovic. Promluvu měl jeho bývalý žák z Fryštáku, v té době kaplan v Holečově P. Jaroslav Janík. Ze všech projevu nad trůbem vynimavo převědčení, že zemřel svíce.

016
Rendikonto - Gorice
1902
student teologie
+
rendikonto 1906, 1907

010
seznam chovanců v PA
1924

008-009
dopis k 15. výročí
kněžství
1927
posel b. prozřetelnosti

024-026
zápisy z jednání hlavní
rady (o provincii, Čes-
koslovensku, Praze
1927

029/030/031
zápis z jednání hl.ra-
dy - o Fryštáku
1927/1928
zakladatel

032
zápis z jednání hl.rady
- nová čs.provincie
1935
inspektor

027
zápis z jednání hl.ra-
dy - otevření nov. v
Ořechově
1940
inspektor

042
věnování k 70.
1939
inspektor

